

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2023, sp. zn. 5 Tdo 655/2023, ECLI:CZ:NS:2023:5.TDO.655.2023.1

Číslo: 33/2023

Právní věta:

Organizovanou skupinou se rozumí sdružení více (nejméně tří) osob, v němž je provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, a tím i jeho škodlivost a závažnost (viz rozhodnutí č. [53/1976-II.](#) a č. [45/1986](#) Sb. rozh. tr.). Není nutná vnitřní organizační a hierarchicky uspořádaná struktura se vztahy nadřízenosti a podřízenosti, ani její zaměření na soustavné páčání úmyslné trestné činnosti, což charakterizuje kvalitativně závažnější organizovanou zločineckou skupinu ve smyslu § 129 tr. zákoníku, kterou je třeba odlišovat od organizované skupiny, jež není přímo trestním zákoníkem definována.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.07.2023

Spisová značka: 5 Tdo 655/2023

Číslo rozhodnutí: 33

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Organizovaná skupina, Organizovaná zločinecká skupina

Předpisy: § 129 tr. zákoníku
§ 252 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce, podaného v neprospěch obviněných I. Č., M. W., M. D. a Q. T. T. ve věci vedené u Okresního soudu v Chomutově pod sp. zn. 5 T 40/2017, podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 9. 2022, sp. zn. 4 To 518/2021, podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Ústí nad Labem přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 19. 8. 2021, sp. zn. 5 T 40/2017, bylo rozhodnuto o vině shora označených obviněných. Konkrétně obviněná I. Č. byla uznána vinnou přečinem neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších změn (dále jen „tr. zákoník“), a sice ve znění účinném do 31. 12. 2016. Za tento přečin a za další přečin neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2016, jímž byla uznána vinnou rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 17. 9. 2018, sp. zn. 4 T 35/2018, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 12. 2018, sp. zn. 4 To 294/2018, a za přečin neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2016, jímž byla uznána vinnou rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. 2 T 30/2018, jí byl uložen podle § 252 odst. 1 tr. zákoníku a § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání 26 měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obviněné dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu vykonávání funkce správce svěřenského fondu na dobu 5 let. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl zároveň zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 17. 9. 2018, sp. zn. 4 T 35/2018, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 12. 2018, sp. zn. 4 To 294/2018, a z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. 2 T 30/2018, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

2. Obvinění M. D., Q. T. T. a M. W. byli uznáni vinnými pomocí k přečinu neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 24 odst. 1 písm. c) a § 252 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2016. Obviněné M. D. za to byl uložen podle § 252 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Obviněnému Q. T. T. byl podle § 252 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku. Obviněnému M. W. byl podle § 252 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku.

3. Proti rozsudku soudu prvního stupně podali obviněná M. D. a státní zástupce v neprospěch obviněných odvolání, o nichž rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 7. 9. 2022, sp. zn. 4 To 518/2021, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. z podnětu státního zástupce napadený rozsudek ohledně všech obviněných zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. pak nově rozhodl tak, že pod bodem I. výroku rozsudku podle § 45 odst. 1 tr. zákoníku ohledně obviněné I. Č. zrušil z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. 2 T 30/2018, výrok o vině a trestu, jakož i další výroky, které měly ve výroku o vině svůj podklad. Pod bodem II. výroku rozsudku pak uznal obviněné I. Č., M. W., M. D. a Q. T. T. vinnými přečinem neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2016. Za to všem obviněným uložil tresty stejného druhu i výměry, jako to učinil soud prvního stupně. Ke změně došlo pouze u obviněné I. Č. v tom směru, že jí byl uložen společný souhrnný trest (když jí byl ukládán trest mimo jiné za pokračující trestnou činností, neboť ke dvěma dílčím útokům stíhaným v této trestní věci přibyl ještě jeden dílčí útok předtím odsouzeným shora uvedeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2).

4. Uvedeného trestného činu, jímž byli obvinění uznáni vinnými, se podle rozsudku odvolacího soudu (zjednodušeně uvedeno) dopustili následovně. Obviněná I. Č. a osoba vystupující pod nepravou identitou jako T. T. M. uzavřeli smlouvu o vytvoření svěřenského fondu E., na jejímž základě byla obviněná I. Č. jmenována svěřenskou správkyní tohoto fondu. Tento svěřenský fond ale nebyl zřízen za účelem řádné veřejně prospěšné činnosti, ale pouze ve snaze obejít regulaci hazardních her

upravenou zejména v § 1, 2 a 4 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, v tehdy platném znění (dále jen jako „ZoL“), a též v úmyslu obejít obecně závazné vyhlášky obcí zakazující na svém území provozování loterií a jiných podobných her. Zároveň nebyly ani plněny zákonné povinnosti fondu, včetně povinnosti vést účetnictví. Za využití tohoto svěřenského fondu pak obviněná spolu s dalšími osobami na různých místech České republiky provozovala loterie a podobné sázkové hry. Konkrétně byla v této věci odsouzena pro 3 dílčí útoky, pro první dva z nich byla v této věci podána obžaloba, třetí byl převzat z pravomocného odsuzujícího rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2. Jednání pod bodem 1) výroku rozsudku odvolacího soudu přitom spočívalo v tom, že obviněná I. Č. uzavřela smlouvu o činnosti obchodního a technického poradce s obviněným M. W., který následně učinil kroky ke zřízení herny v XY, v baru provozovaném obviněnou M. D., ač to bylo v XY zakázáno. V uvedené době získali z takto neoprávněně provozovaných sázkových her prospěch nejméně ve výši 409 859 Kč. Pod bodem 2) výroku rozsudku obviněná I. Č. uzavřela sama nebo prostřednictvím neztotožněných osob s podnikající fyzickou osobou T. N. V., za níž jednal obviněný Q. T. T., smlouvu o podnájmu nebytových prostor, a to části prostor baru v XY, kde byly provozovány sázkové hry, ač to bylo v XY zakázáno. V uvedené době získali z takto neoprávněně provozovaných sázkových her prospěch nejméně ve výši nejméně 1 100 Kč. Konečně pod bodem 3) výroku rozsudku odvolacího soudu je uveden útok převzatý z odsuzujícího shora označeného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2, který spočíval v tom, že obviněná I. Č. sama nebo prostřednictvím neztotožněných osob, zřídila v Praze 2 pobočku tzv. klubu hráčů, kde úmyslně neoprávněně provozovala výherní hrací stroje, na kterých mohla hrát jakákoliv zletilá osoba formálně zaregistrovaná jako člen klubu hráčů, ačkoliv si byla vědoma, že neměla vydané platné povolení od příslušného orgánu. V podrobnostech lze odkázat na výrok rozsudku odvolacího soudu.

II.

Dovolání nejvyššího státního zástupce a repliky obviněných

5. Nejvyšší státní zástupce podal proti uvedenému rozsudku soudu druhého stupně dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. v neprospěch všech obviněných, tj. I. Č., M. W., M. D. a Q. T. T., neboť napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

6. Nejvyšší státní zástupce nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Odvolací soud podle jeho názoru dílčím způsobem zhojil vady prvostupňového rozsudku, neboť zohlednil větší rozsah pokračující trestné činnosti obviněné I. Č., jakož i změny v posouzení povahy trestné součinnosti ostatních spoluobviněných. I nadále však setrval na právní kvalifikaci jednání obviněných jako přečinu neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 odst. 1 tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2016. Odvolací soud tak nepřisvědčil námitkám státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Chomutově, že jednání obviněných mělo být v souladu s podanou obžalobou právně kvalifikováno jako zločin neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2016.

7. Nejvyšší státní zástupce proto uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., neboť správně zjištěný skutek měl podle něj být odlišně posouzen, konkrétně odvolací soud nesprávně nepoužil okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby spočívající ve spáchání činu jako členy organizované skupiny. Nesouhlasil se závěrem odvolacího soudu v odůvodnění jeho rozsudku (v bodě 21.), že nebylo zjištěno žádných skutečností, které by naplňovaly znaky organizované skupiny a že se tak podle soudu jednalo o prosté spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Za akceptovatelný nelze považovat ani závěr, že se společné jednání obviněných v předmětné trestní věci z hlediska naplnění kvalifikačního znaku „jako člen organizované skupiny“ odlišuje od popisu trestné součinnosti v odkazovaném judikatorním případě drogové trestné činnosti. V nyní předkládané věci byla kvalita vzájemné součinnosti spoluobviněných včetně dělby úkolů mezi nimi jednoznačně seznatelná ze skutkových zjištění soudů nižších stupňů. Z nich vyplývá, že dělba úkolů mezi spoluobviněnými vycházela z jednání obviněné I. Č. v součinnosti s dosud neztotožněnou osobou (či osobami) při

založení svěřenského fondu E. Stalo se tak poté, co smluvně přijala roli správkyně tohoto fondu a prostřednictvím spoluobviněného M. W. zajišťovala pro neoprávněné provozování výherních hracích přístrojů, a to za účelem zřízení herny minimálně v prostorách baru v XY, a také sama zajistila pronájem takových přístrojů, formálně pokryté nájemní smlouvou. Smlouvou o činnosti obchodního a technického poradce zajistila činnost obviněného M. W., která spočívala ve zmíněném vyhledání vhodných prostor, ohledně kterých následně za svěřenský fond E. uzavřela nájemní a další smluvní ujednání (např. i o hostinské činnosti v prostorách baru v XY). Součinnost tohoto spoluobviněného dále spočívala v přepravě a přípravě obviněnou I. Č. opatřených výherních hracích přístrojů, jejich zprovoznění a v následném udržování jejich chodu včetně provádění oprav za účelem bezporuchového provozu. Součinnost obviněného M. W. rovněž spočívala v instruktážích osob, které každodenně zajišťovaly vlastní provoz jednotlivých heren. Součinnost zbývajících obviněných M. D. a Q. T. T. měla podobu provozování nelegálních heren, a to jednak v XY a jednak v XY. Intenzita trestné součinnosti spoluobviněných M. D. a Q. T. T. se od míry protiprávního jednání spoluobviněných I. Č. a M. W. sice podstatně lišila, avšak shodně jako v případě obviněných I. Č. a M. W. naplňovala definiční znaky provozování loterie. K tomuto závěru došel i odvolací soud.

8. Jako nelogickou odmítl dovolatel argumentaci odvolacího soudu, že jednání všech obviněných nezvyšovalo pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, ale bylo nezbytným předpokladem způsobení trestného následku. Z toho odvolací soud dovodil, že se o organizovanou skupinu nejednalo. Takový závěr přijal přesto, že plánovitá a koordinovaná dělba úkolů mezi jednotlivými členy trestného uskupení byla samozřejmým a logickým předpokladem úspěšného dosažení zamýšleného trestného následku. Připomněl, že jednání obviněných spočívalo v postupných dílčích krocích, jež se vzájemně podmiňovaly, a to od zajištění nájmu vhodných prostor, přes opatření, zprovoznění a údržbu následně pronajatých hracích přístrojů, až po jejich cílové nelegální provozování. V této souvislosti poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2017, sp. zn. [Z Tdo 678/2017](#), a upozornil, že nemohla obstát argumentace, že pro zvýšení pravděpodobnosti úspěšného provedení trestného činu nestačí jednání, které je podle názoru odvolacího soudu nezbytnou podmínkou spáchání trestného činu.

9. Neakceptoval ani argument odvolacího soudu, že judikatura považuje za typický příklad spáchání činu členy organizované skupiny jen určitý trestný čin. Spáchání činu jako člen organizované skupiny je obecnou přitěžující okolností [§ 42 písm. o) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2016] a v případě trestného činu podle § 252 tr. zákoníku je výslovně stanoveno jako okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby (zvláště přitěžující). V předkládané věci tedy nebylo zapotřebí zkoumat, zda se z uvedeného hlediska jedná o případ typický, ale bylo namíste pečlivě vyhodnotit otázku, zda jednání obviněných ve zjištěné kvalitě odpovídá znakům jednání členů organizované skupiny. Nebylo zřejmé, v čem se předkládaná věc z hlediska kvality trestné součinnosti odlišovala od organizované skupiny v oblasti drogové trestné činnosti. V nyní posuzované věci lze přitom dovodit srovnatelný význam jednotlivých dílčích aktivit všech čtyř spoluobviněných, které ve svém výsledku (každá svým specifickým způsobem) přispěly k naplnění společného trestného záměru ve smyslu žalované skutkové podstaty trestného činu neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 tr. zákoníku.

10. Odvolací soud v napadeném rozhodnutí rovněž pominul, že jednání obviněné I. Č. iniciovala nebo řídila nejméně jedna další (byť neztotožněná) osoba, kterou lze označit za původce, resp. za iniciátora myšlenky „úniku“ před právní regulací provozování hazardních her. Pokud šlo o existenci této neztotožněné participující osoby, popř. osob, je namíste připomenout, že podle celé řady rozhodnutí Nejvyššího soudu není závěru o naplnění znaku „jako člen organizované skupiny“ na překážku okolnost, že se nepodařilo zjistit totožnost všech členů takové organizované skupiny. Nezbytné je však splnění předpokladu, že si jsou trestně stíhané osoby takové okolnosti vědomy. Stejně tak pro naplnění znaku organizované skupiny není nutné, aby se všechny zúčastněné osoby

navzájem znaly a znaly rozsah úkolů ostatních členů skupiny. Pokud jde o vzájemnou známost jednotlivých členů organizované skupiny, je jistá míra utajení jednak před orgány činnými v trestním řízení, ale i uvnitř této skupiny, naopak zcela typická (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2016, sp. zn. [11 Tdo 1010/2016](#)).

11. Podle dovolatele tak v nyní posuzované trestní věci znaky základní skutkové podstaty trestného činu neoprávněného provozování loterie a jiné podobné hry podle § 252 tr. zákoníku naplnili všichni obvinění, avšak každý podstatně jiným způsobem. Současně jejich samostatné dílčí jednání nemohlo tzv. samo o sobě vést k dosažení trestného cíle, konkrétně se jednalo o prosté smluvní obstarání prostor a hracích přístrojů či jejich pouhé přivezení a zprovoznění, pokud by tyto nebyly dále provozovány zbývajícími spoluobviněnými (tj. M. D. a Q. T. T.) v provozovaných barových prostorách. Je tedy zřejmé, že každý ze spoluobviněných (včetně neztotožněného organizátora či organizátorů) zastával v posuzovaném případě svou vlastní nezastupitelnou roli. Mezi všemi obviněnými (včetně neztotožněné osoby či osob) existovala dělba specifických činností každého z nich, jež ve svých dílčích výsledcích na sebe navazovaly či se vzájemně doplňovaly, byly tedy koordinované. I s ohledem na dobu a zejména s přihlédnutím ke způsobu spáchání činu je patrné, že se nejednalo o takové dílčí činnosti jednotlivých spoluobviněných, které by byly nahodilé, chaotické či spontánní, ale že ve svém souhrnu představovaly realizaci předem připraveného plánu. Pro tento závěr ostatně svědčilo i zjištění, že se obviněná I. Č. obdobného jednání dopouštěla totožným způsobem na více místech. Znaky organizované skupiny (včetně počtu trestně odpovědných osob na trestné činnosti se podílejících) jsou plánovitost, koordinovanost a dělba úkolů a byly naplněny i v této trestní věci. Pouze jako *obiter dictum* zmínil, že Okresní soud v Chomutově ve věci vedené pod sp. zn. 20 T 99/2017 posuzoval obdobný případ, který se od případu nynějšího lišil pouze tím, že namísto svěřenského fondu vystupoval v postavení zřizovatele nelegálně provozovaných heren „klubový spolek“. Pachatelé byli v tomto případě pravomocně uznáni vinnými zločinem neoprávněného provozování loterie a jiné podobné hry podle § 252 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku. Proto nyní přijatý odlišný právní závěr v této trestní věci lze považovat za rozporný s principem předvídatelnosti soudních rozhodnutí.

12. Nejvyšší státní zástupce shrnul, že kvalita součinnosti obviněných naplňovala znaky organizované skupiny ve smyslu žalované skutkové podstaty zločinu neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2016. Pokud jednání obviněných odvolací soud právně kvalifikoval pouze podle základní skutkové podstaty uvedeného trestného činu, skutek obviněných nesprávně právně posoudil, čímž své rozhodnutí zatížil vadou ve smyslu uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Z hlediska procesní hospodárnosti by přitom postačovalo zrušení pouze napadeného rozsudku odvolacího krajského soudu, byť vytčenou vadou je zatíženo již rozhodnutí soudu prvního stupně, neboť tuto vadu je možno odstranit v rámci odvolacího řízení na podkladě podaného odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Chomutově.

13. Závěrem proto navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí odvolacího soudu a jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, a přikázal odvolacímu soudu věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

14. Dovolání nejvyššího státního zástupce bylo zasláno obviněným k vyjádření se k případné replice. Této možnosti využili tři obvinění. Obviněná I. Č. a obviněný M. W. se ve svých replikách neztotožnili s názorem Nejvyššího státního zástupce vyjádřeným v dovolání, že v dané věci byly naplněny znaky organizované skupiny. Naopak závěr odvolacího soudu ohledně prostého spolupachatelství považovali za správný, a proto navrhli, aby dovolání nejvyššího státního zástupce bylo zamítnuto podle 265j tr. ř. jako nedůvodné. Také obviněná M. D. souhlasila s právním názorem odvolacího soudu, že obvinění nejednali jako členové organizované skupiny. Nesouhlasila s tvrzením nejvyššího

státního zástupce, že organizátorem, a tedy i pojícím článkem mezi všemi obviněnými, byla dosud neztotožněná osoba (či osoby). Toto tvrzení obsažené v podaném dovolání nebylo založené na provedeném dokazování, když bylo uvedeno, že jednání obviněné I. Č. iniciovala nebo řídila nejméně jedna další (byť neztotožněná) osoba, kterou lze označit za původce, čímž se projevila snaha o překlenutí absence koordinátora činností a dělitele úkolů. Tvrzení bylo v rozporu se skutkovým stavem zjištěným v dokazování, že se někteří obvinění vzájemně vůbec neznali a ti, co o existenci dalších obviněných věděli, spolu nekomunikovali, a to už vůbec ne takovým způsobem, který je třeba předpokládat k tvrzení koordinovaného a plánovaného jednání. V řízení bylo naopak prokázáno, že se obviněná a ostatní obvinění mezi sebou vůbec neznali, nekomunikovali spolu způsobem, ze kterého by bylo možné dovodit dělení úkolů či koordinování činnosti každého z nich. Nejvyšší státní zástupce kladl obviněným k tíži, že jejich jednání bylo plánovité a koordinované, prováděné na základě dělby úkolů, což mělo vést k naplnění jejich společného záměru. Obviněná tento právní názor nesdílí a má za to, že jednání, které je obviněným kladeno za vinu, neodpovídalo ani spolupachatelství ani organizované skupině. Odvolací soud vinu všech obviněných dovodil z toho, že ze skutkového stavu, který vzal za prokázaný, vyplynulo, že společné jednání a společný úmysl mezi všemi obviněnými nebyl dán, jinak by posoudil jejich jednání jako spolupachatelství a nikoli jako samostatné spáchání činu každým obviněným jako přímým pachatelem (což obviněná dovodila z právní věty napadeného rozsudku). To ostatně vypovídá i o neprovázanosti jednání všech obviněných a z toho, že se vzájemně neznali, což by odporovalo i tvrzení společného úmyslu. S ohledem na výše uvedené považuje obviněná dovolání podané státním zástupcem za nedůvodné, a proto navrhl její zamítnout nebo odmítnout.

III.

Posouzení důvodnosti dovolání

a) Obecná východiska

15. Nejvyšší soud nejprve zjistil, že jsou splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení a zabýval se otázkou povahy a opodstatněnosti uplatněných námitek ve vztahu k označeným dovolacím důvodům.

16. Dovolání je svou povahou mimořádným opravným prostředkem, který na rozdíl od odvolání není možné podat z jakéhokoli důvodu, ale jen z některého z taxativně vymezených důvodů v § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. ř., resp. v § 265b odst. 2 tr. ř. Podání dovolání z jiného důvodu je vyloučeno. Přitom nestačí, aby zákonný dovolací důvod byl jen formálně deklarován, ale je třeba, aby námitky dovolatele takovému důvodu také svým obsahem odpovídaly.

17. Nejvyšší státní zástupce uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. Obecně lze uvést, že dovolání z tohoto důvodu je možno podat, jestliže napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Jde tedy o nesprávný výklad a použití norem trestního práva hmotného, případně na něj navazujících hmotněprávních norem jiných právních odvětví. Podstatou je vadné uplatnění příslušných ustanovení hmotného práva na skutkový stav zjištěný soudem prvního a druhého stupně. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je dán zejména tehdy, jestliže skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplnuje znaky žádného trestného činu. Nesprávné právní posouzení skutku může spočívat i v tom, že rozhodná skutková zjištění sice potvrzují spáchání určitého trestného činu, ale soudy nižších stupňů přesto dospěly k závěru, že nejde o trestný čin, ačkoli byly naplněny všechny jeho zákonné znaky. Tento dovolací důvod ovšem nespočívá v případném procesním pochybení soudů nižších stupňů ani v tom, že se dovolatel sice domáhá použití norem hmotného práva, ale na takový skutek, k němuž dospěl vlastní interpretací provedených důkazů, které soudy prvního a druhého stupně vyhodnotily odlišně od názoru dovolatele. Dovolání s poukazem na citovaný důvod nemůže

být založeno na námitkách proti tomu, jak soudy hodnotily důkazy, jaká skutková zjištění z nich vyvodily, jak postupovaly při provádění důkazů, v jakém rozsahu provedly dokazování apod. Dovolání je koncipováno jako mimořádný opravný prostředek a je tudíž určeno k nápravě pouze závažných právních vad pravomocných rozhodnutí.

b) K námitkám nejvyššího státního zástupce

18. Nejvyšší státní zástupce namítal nesprávné právní posouzení skutku. Konkrétně vytkl, že došlo k nesprávné právní kvalifikaci, neboť jednání všech obviněných mělo být v souladu s podanou obžalobou právně kvalifikováno jako zločin neoprávněného provozování loterie a podobné sázkové hry podle § 252 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2016, neboť se společného činu dopustili též jako členové organizované skupiny. Taková námitka bezpochyby odpovídá uplatněnému dovolacímu důvodu, Nejvyšší soud s ohledem na skutková zjištění (koncentrovaná ve skutkové větě výroku rozsudku odvolacího soudu) dospěl k závěru, že je též důvodná. Ve stručnosti tak lze plně odkázat na dovolání nejvyššího státního zástupce, s jehož argumentací plně souhlasí i Nejvyšší soud. Přesto Nejvyšší soud zaujme k věci též vlastní stanovisko.

19. Nejvyšší soud v obecné rovině připomíná, že přečinu neoprávněného provozování loterie a jiné podobné sázkové hry podle § 252 odst. 1 tr. zákoníku (ve znění účinném do 31. 12. 2016), se dopustil ten, kdo neoprávněně provozoval, organizoval, propagoval nebo zprostředkoval loterii nebo podobnou sázkovou hru. Loterií nebo jinou podobnou hrou se podle § 1 odst. 2 ZoL rozuměla hra, jíž se účastnila dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatila vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručovala; o výhře nebo prohře rozhodovala náhoda nebo předem neznámá okolnost nebo událost uvedená provozovatelem v předem stanovených herních podmínkách (dále jen „herní plán“) a nezáleželo, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. Skutková podstata tohoto trestného činu obsahovala více alternativ jeho spáchání – a to neoprávněný provoz, neoprávněné organizování nebo neoprávněné zprostředkování loterie nebo jiné sázkové hry. Přičemž neoprávněně provozuje loterii nebo podobnou sázkovou hru každý, kdo ji zabezpečuje přes zákaz uvedený v zákoně o loteriích nebo bez příslušného povolení, a organizování loterie nebo podobné sázkové hry spočívá v zosnování nebo řízení jejího provozování, pachatel ji tedy přímo neprovozuje a jeho účastenství je zde povýšeno na pachatelství. Zprostředkováním loterie nebo podobné sázkové hry se rozumí jakékoli zajištění kontaktu mezi jednotlivými osobami zabývajícími se organizováním, provozováním, ale i propagací nebo využíváním takové neoprávněně provozované loterie. Zpravidla půjde o zprostředkování mezi provozovatelem a zákazníkem. Nemusí tomu tak být ale vždy, neboť zprostředkováním je i zajištění kontaktu mezi provozovatelem a osobou, která např. nelegálně obstará výherní hrací přístroj. Ten, kdo zprostředkovává, sám loterii nebo podobnou sázkovou hru neprovozuje ani ji neorganizuje a zpravidla ani nepropaguje (srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. C. H. Beck: Praha, 2012, str. 2569 a násl.). Tento trestný čin je přitom dokonán již samotným prováděním takové činnosti bez náležitého povolení, přičemž naplnění základní skutkové podstaty podle § 252 odst. 1 tr. zákoníku není podmíněno vznikem škody ani získáním prospěchu. Nutno dodat, že zákonný znak neoprávněného provozování, organizování, propagování a zprostředkování loterie nebo podobné sázkové hry je naplněn už tím, že ji pachatel provádí v rozporu se zákonem a že jeho cílem je získat jejím prováděním zdroj finančních prostředků (srov. rozhodnutí pod č. [5/1996](#) Sb. rozh. tr.).

20. Nejvyšší státní zástupce ve vztahu k právní kvalifikaci skutku vytýkal, že byl naplněn znak podmiňující použití vyšší trestní sazby v podobě spáchání činu obviněnými jako členy organizované skupiny podle § 252 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Tuto námitku uplatnil již předtím i státní zástupce ve svém odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně.

21. Předně lze s nejvyšším státním zástupcem souhlasit, že soudy nižších stupňů správně zjistily, že

na trestné činnosti se podílely nejméně tři osoby, že mezi sebou kooperovaly, jejich jednání vykazovalo znaky plánovanosti, koordinovanosti i dělby úkolů, jak vyplývá z popisu skutku v obou rozsudcích soudů nižších stupňů. Obviněná I. Č. spolu s další dosud neztotožněnou osobou vystupující pod nepravou identitou jako T. T. M. spolu založili svěřenský fond E., a to za jediným účelem, aby pod jeho krytím mohly být provozovány loterijní a další podobné sázkové hry, konkrétně aby mohly být do předem domluvených barů, restauračních zařízení, diskoték a podobných prostor, instalovány výherní loterijní terminály a další zařízení, na kterých by uvedené sázkové hry byly provozovány, a to navzdory regulaci hazardu a obecním vyhláškám zakazujícím jejich provozování na vymezeném území. Obvinění takové reálné provozování zakrývali údajným sdružováním hráčů do herních klubů, ač reálně šlo o provozování loterií a podobných sázkových her. K tomu vždy zástupci svěřenského fondu E., tedy především obviněná I. Č., ale též jí sjednaný obviněný M. W. (tzn. již nyní jde o 3 osoby), v konkrétních místech spolupracovali s provozovateli konkrétních podniků, a to pod bodem 1) s obviněnou M. D., pod bodem 2) s obviněným Q. T. T., který ale jednal za T. N. V., ale i s dalšími dosud neztotožněnými osobami.

22. Z provedeného dokazování je zřejmé, že obviněná I. Č. v součinnosti s dosud neztotožněnou osobou (osobami), vystupující pod nepravou identitou T. T. M., založila svěřenský fond E., ve kterém byla poté jmenována svěřenskou správkyní. K jejím povinnostem patřilo spravovat majetek fondu a postupovat v souladu s obecně závaznými právními předpisy, což nečinila. Tento fond byl zřízen obviněnou spolu s další blíže neztotožněnou osobou (osobami) za účelem obejití regulace hazardních her upravenou loterijním zákonem a obecně závazných vyhlášek shora uvedených měst týkajících se hazardu. V prvním případě pomocí obviněného M. W. v XY činila kroky ke zřízení herny v baru P. v XY, provozované M. D., ve které byly instalovány výherní hrací přístroje, které tito obvinění provozovali bez příslušného povolení, a ze kterých získali neoprávněný prospěch. V druhém případě obviněná I. Č., která s podnikající osobou T. N. V., za kterou jednal obviněný Q. T. T., v baru K. v XY, instalovala výherní hrací automaty, které tito obvinění provozovali bez příslušného povolení, ze kterých získali neoprávněný prospěch. Ve třetím případě obviněná I. Č. sama nebo prostřednictvím dalších neztotožněných osob, zřídila v Praze 2 pobočku tzv. klubu hráčů, kde jménem svěřenského fondu E: jako jeho správkyně provozovala hernu, jež vydávala za tzv. hráčský klub, aby se tak vyhnula omezením platným pro provozování heren s výherními automaty. Obviněná tak úmyslně neoprávněně provozovala výherní hrací stroje, na kterých mohla hrát jakákoliv zletilá osoba formálně zaregistrovaná jako člen klubu hráčů, ačkoliv si byla vědoma, že neměla vydané platné povolení od příslušného orgánu. Do herny přitom měl přístup kdokoli, kdo si zrovna chtěl zahrát, avšak podle pravidel hra mohla být umožněna jen členu klubu, jehož vstup do hráčského klubu podléhal schvalovacímu procesu.

23. Jak bylo z provedeného dokazování bez důvodných pochybností zjištěno, v důsledku uzavřených podnájemních smluv na nebytové prostory docházelo k provozování nelegálních heren (v XY, XY a tzv. klubu hráčů v Praze 2), to vše za součinnosti dalších obviněných, tj. M. D., která provozovala bar P. v XY a Q. T. T., který provozoval bar K. v XY. Výše uvedení prostřednictvím svých zaměstnanců bez příslušného povolení zajišťovali obsluhu výherních hracích přístrojů zajištěných svěřenským fondem E., zastoupeným obviněnou I. Č. Obviněná I. Č. spolu s osobou vystupující pod nepravou identitou T. T. M. zakládala a organizovala činnost a servis těchto heren. Role obviněného M. W. spočívala zase v tom, že z pozice obchodního a technického poradce zabezpečoval provoz loterie a jiné podobné hry, tedy zejména zajistil prostory sloužících k umístění a neoprávněnému provozování hracích automatů, zajišťoval také servis výherních hracích automatů a udržoval tyto výherní automaty v provozu. Za tímto účelem prováděl opravy a údržbu výherních hracích přístrojů nejenom v prostorách baru P. v XY, ale i v baru K. v XY. Obviněný si byl vědom právní úpravy provozování loterií, neboť byl po několik let servisním technikem výherních automatů. To vyplynulo zejména z listinných důkazů, ale také ze svědeckých výpovědí, zejména z řad zaměstnanců výše zmíněných heren.

24. Soud prvního stupně (na str. 18 odůvodnění jeho rozsudku) však v jejich jednání neshledal naplnění okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby uvedené v § 252 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť neshledal současnou existenci všech pojmových znaků potřebných ke splnění podmínek pro takovou právní kvalifikaci jednání obviněných. V tomto směru zejména konstatoval, že nebylo zřejmé, že by v dané věci bylo vytvořeno obviněnými společenství, jehož vnitřní struktura by se vyznačovala ustálenými vztahy nadřízenosti a podřízenosti mezi nejméně třemi trestně odpovědnými osobami (ač to pro naplnění pojmu organizované skupiny není třeba, takové vztahy jsou třeba pro naplnění znaku organizované zločinecké skupiny ve smyslu § 129 tr. zákoníku, což je ale jiný institut – pozn. Nejvyššího soudu). Doplnil, že celou strukturu činnosti fondu E. se v dané věci nepodařilo rozkrýt, zejména se nepodařilo ustanovit osobu, která byla zakladatelem fondu, ani další osoby přímo spjaté s činností fondu, které byly v souvislosti s projednávanou trestnou činností zmiňovány jak v tomto řízení, tak i v řízení u Okresního soudu v Bruntále a u Obvodního soudu pro Prahu 2 (k tomu ovšem zcela důvodně dovolatel namítl, že ani takových zjištění není třeba, jak bude ještě rozvedeno níže).

25. Odvolací soud tuto chybu i přes důvodné námitky státního zástupce v odvolání nenapravitel a s názorem soudu prvního stupně souhlasil. Tento svůj závěr odůvodnil v bodě 21. na str. 11 až 12 odůvodnění svého rozsudku tak, že obviněná I. Č. uzavřela jménem svěřenského fondu E. smlouvu o podnájmu prostor s obviněnou M. D. a podobným způsobem s obviněným Q. T. T., obviněný M. W. prováděl opravy v obou provozovnách umístěných hracích automatů, nezvyšovala se tím nijak pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, nýbrž šlo o nezbytnou podmínku jeho spáchání, neboť bez prvotní součinnosti v podobě opatření výherních hracích přístrojů a jejich umístění do příslušných provozoven by k trestné činnosti vůbec nedošlo. Jednalo se tak podle něj o prosté spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, neboť nebylo zjištěno žádných skutečností, které by naplňovaly znaky organizované skupiny (již jen z toho vyplývá, že je nesprávný názor obviněné M. D. v jejím vyjádření k dovolání, že šlo o prosté samostatné přímé pachatelství třech obviněných, naopak odvolací soud jednoznačně uzavřel, že obvinění jednali jako spolupachatelé, což pro něj byl též důvod pro kasační zásah, neboť nešlo o pachatelství obviněné I. Č. a pomoc ostatních obviněných; na tom nic nemění ani to, že v souladu s justiční zvyklostí není forma spolupachatelství uvedena v právní větě a právní kvalifikaci výrokové části napadeného rozsudku).

26. S názorem soudů nižších stupňů na výklad pojmu organizované skupiny a jeho aplikaci na konkrétní skutková zjištění v daném případě však nelze souhlasit, jak vyplývá z již výše uvedených pasáží.

27. Nejvyšší soud k tomu nejprve v obecné rovině připomíná, že organizovanou skupinou se podle ustáleného výkladu v odborné literatuře i judikatuře rozumí sdružení více osob, v němž je provedena určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, a tím i jeho škodlivost a závažnost. Srov. k tomu za všechny např. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, str. 858; JELÍNEK, J. a kol. Trestní zákoník a trestní řád s poznámkami a judikaturou. 7. vydání. Praha: Leges, 2017. s. 84; z judikatury zejména rozhodnutí pod č. [53/1976-II.](#), č. [45/1986](#), č. [36/1995](#) Sb. rozh. tr.

28. Organizovaná skupina přitom nemusí mít trvalejší charakter, tímto způsobem lze spáchat i jen ojedinělý, jednorázový trestný čin. Nevyžaduje se ani výslovné přijetí za člena skupiny nebo výslovné přistoupení ke skupině, ale postačí, že se do ní pachatel včlenil a aktivně se na její činnosti podílel. Vůbec přitom není žádána vnitřní hierarchicky uspořádaná struktura se vztahy nadřízenosti a podřízenosti, jak se nesprávně domníval soud prvního stupně, na nějž navazoval i odvolací soud, stejně tak není třeba její zaměření na soustavné páčání trestné činnosti, což jsou znaky kvalitativně závažnější zločinecké organizované skupiny ve smyslu § 129 tr. zákoníku (a § 361 a násl. tr. zákoníku), kterou je třeba odlišovat od organizované skupiny, jež není přímo trestním zákoníkem

definována (srov. k tomu též důsledky při naplnění obou znaků při trestání v § 107 odst. 2 tr. zákoníku).

29. Existence organizované skupiny není podmíněna ani tím, že by všichni její členové museli být současně spolupachateli trestného činu, členy organizované skupiny totiž mohou být také účastníci podle § 24 odst. 1 tr. zákoníku anebo i blíže neztotožněné osoby, které mají podíl na trestném činu, avšak pouze za předpokladu, že trestně stíhané osoby o takové osobě vědí (srov. k tomu rozhodnutí č. [22/2011-I](#). Sb. rozh. tr.; dále k úpravě účinné v době činu obviněných srov. z literatury ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 568-569).

30. Nejvyšší soud dodává, že podle § 4 odst. 1 ZoL mohou být loterie a jiné podobné hry provozovány pouze na základě povolení příslušného orgánu. Smlouvu o vytvoření svěřenského fondu E. uzavřela obviněná I. Č. s doposud neztotožněnou osobou (osobami) vystupující pod nepravou identitou T. T. M. Obviněná tak zjevně jednala podle instrukcí další osoby (či více osob), která nebyla dosud policejním orgánem ztotožněna. Tuto skutečnost nelze posuzovat izolovaně, jak to učinil soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí, když se pouze omezil na konstatování, že celou strukturu činnosti fondu E. se v dané věci nepodařilo rozkrýt, zejména se nepodařilo ustanovit osobu, která byla zakladatelem fondu, ani další osoby přímo spjaté s činností fondu, nýbrž je třeba tuto otázku posuzovat v kontextu s dalšími útoky konkretizovanými ve skutkové větě výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně. Jisté v dané věci je, že obviněná I. Č. spolupracovala při založení svěřenského fondu E. nejméně s jednou další osobou, která je známa jen pod svojí nepravou identitou. Je tak třeba souhlasit s názorem nejvyššího státního zástupce, že jednání obviněné I. Č. iniciovala nebo řídila nejméně jedna další (byť neztotožněná) osoba, kterou lze označit za původce, resp. za iniciátora myšlenky „úniku“ před právní regulací provozování hazardních her. Dále ovšem s obviněnou spolupracoval obviněný M. W., který zařizoval technickou stránku věci, když se staral o výherní automaty. Tím již je naplněna nezbytná podmínka trojčlenného kolektivu, který může tvořit organizovanou skupinu (*tres faciunt collegium* - tři tvoří spolek). Ovšem na konkrétním provozování výherních loterijních terminálů s těmito osobami v XY a XY spolupracovali další obvinění, kteří si byli dobře vědomi činnosti nejméně obviněných I. Č. i M. W.

31. Tomu korespondují i skutková zjištění soudů nižších stupňů ohledně vzájemné kooperace mezi spoluobviněnými. Obviněná I. Č. měla vůdčí postavení a v součinnosti se spolu s obviněným M. W. zajišťovala nebytové prostory pro neoprávněné provozování výherních automatů. Všechny osoby, které byly zapojeny do nelegálního provozování heren, mimo jiné i obvinění M. D. a Q. T. T., chtěly pouze vyvolat zdání legality jejich počínání. Cílem obviněných tak bylo dosažení finančního zisku z provozu hracích automatů a jim podobných zařízení v rozporu s nastavenými pravidly, tj. neoprávněně.

32. Takové jejich jednání proto zcela naplňovalo veškeré znaky spáchání činu jako členy organizované skupiny ve smyslu § 252 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2016, jak je tento znak vykládán v judikatuře i literatuře. Obvinění si byli dobře vědomi kooperace nejméně 3 osob. Všichni si mezi sebou rozdělili úkoly, které na sebe navazovaly, dokonce byly vzájemně podmíněny. Tato dělba úkolů umožňovala provedení jejich záměru provozovat přes přísnou regulaci neoprávněně loterijní a podobné sázkové hry. Obviněná reprezentovala svěřenský fond E., který provozování výherních loterijních terminálů zastřešoval na více místech republiky, na tom kooperovala s neznámou osobou vystupující pod jménem T. T. M., M. W. zajišťoval jejich servis a umístění, zbylí obvinění pak jejich reálný běžný každodenní provoz v konkrétní provozovně. Od počátku zde byl záměr všech obviněných a spřízněné osoby, vystupující pod nepravou identitou T. T. M., provozovat výherní hrací automaty bez příslušného oprávnění. Jednání obviněných tak bylo třeba kvalifikovat jako jednání organizované skupiny, neboť mezi nejméně 3 existujícími a vzájemně spolupracujícími osobami existovala vzájemná součinnost na provedení trestné činnosti, pro kterou byla charakteristická taková míra plánovitosti jejího průběhu a k tomu odpovídající koordinace úloh

jednotlivých účastníků, že to zvyšovalo pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, což se v konkrétním případě projevilo relativně dlouhodobým skutečným pácháním takového činu (ostatně o takové činnosti obviněné I. Č. jen Nejvyšší soud v minulosti rozhodoval již dvakrát ve věcech vedených pod sp. zn. [5 Tdo 694/2019](#) a [5 Tdo 928/2019](#)).

33. Lze tak shrnout, že Nejvyšší soud souhlasí s dovolatelem, že v napadeném rozhodnutí byl správně zjištěný skutek nesprávně právně posouzen, pokud odvolací soud neshledal v jednání obviněných znaky kvalifikované skutkové podstaty uvedené v § 252 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, tedy neshledal jako naplněnou zvláště přitěžující okolnost spočívající v tom, že obvinění jednali jako členové organizované skupiny, jak je uvedena v § 252 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (ve znění účinném do 31. 12. 2016).

IV. Závěrečné shrnutí

34. Vzhledem ke všem shora zmíněným skutečnostem Nejvyšší soud vyhověl dovolání nejvyššího státního zástupce a podle § 265k odst. 1 tr. ř. v celém rozsahu zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 9. 2022, sp. zn. 4 To 518/2021. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Ústí nad Labem přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

35. Bude na Krajském soudu v Ústí nad Labem, aby se znovu důsledně zabýval danou věcí a na správně zjištěný skutkový stav také řádně aplikoval právní úpravu v intencích shora uvedeného výkladu, který vyplývá z ustálené judikatury i odborné literatury. Při novém projednání a rozhodnutí věci je pak soud druhého stupně (a případně následně i soud prvního stupně) vázán právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto usnesení (§ 265s odst. 1 tr. ř.). Nejvyšší soud v daném případě vyhověl dovolání nejvyššího státního zástupce podanému v neprospěch obviněných, zákaz změny k horšímu ve vztahu k předchozímu rozhodnutí učiněnému soudem druhého stupně ve smyslu § 265s odst. 2 tr. ř. (tzv. zákaz *reformationis in peius*) se proto neuplatní.

36. Nejvyšší soud rozhodl v intencích § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. o dovolání v neveřejném zasedání.